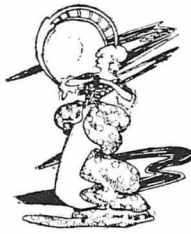

ΜΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΩ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

(Συνέχεια και τέλος)

Μουχτάρ αγάς δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε. Έπρεπε, κατά τη γνώμη του, νά θανατωθή κι' η Ζοή, γιατί αυτή ήταν περισσότερο ένοχη απέναντι του άπ' τή Βασίλη. Ο νέος, στο κάτω-κάτω, δεν τού είχε κάνει τίποτε. Θέλησε μόνο νά τή ξαναπάρη πίσω τήν αγαπημένη του που τού είχε κλέψει κατά τή διάρκεια του ταξιδιού του στην Κρήτη. Αυτό τού έφρασε κι' ο ίδιος ο άγας κατά βάθος δίχως.

Μά εκείνη, εκείνη που τήν είχε κάνει σύζυγό του, εκείνη που τήν είχε περιβάλλει με τόση αγάπη και στοργή, εκείνη που τήν είχε βασίλισσα ανάμεσα σ' όλες τις άλλες γυναίκες του, τόν είχε προδώσει.

Έπρεπε λοιπόν νά μή μείνει άτιμώστη. Έπρεπε ή τιμωρία της νά χρησιμοποιηθή γιά παράδειγμα καί στις άλλες γυναίκες. Γι' αυτό ο Μουχτάρ άγας είχε στον άεστευαμένο τού άπολασματούργου νά τή στον άρχηγό του νά επιστρέψει τήν έτελέσει της νέας.

Τότε ο άεστευαμένος τού είπε, ότι δεν θά μπορούσε νά πραγματοποιηθή ή έτελέσει της Ζοής έξω αίτίας τού πλήθους, που είχε συγκροτηθεί καί τού όλοιο, από στιγμή σε στιγμή, άπειλοδσε νά παραδώσει τήν παράται τίον στρατιωτών που τήν φύλαγαν και νά τήν άφάση γιά νά τή σώσει. Τού άνέφερε μάλιστα και όλες τις εδωρήσεις τού πλήθους ύπερ της Ζοής.

Ο άγας σκέφτηκε λίγο κι' έπειτα είπε : — Έδώ χρειάζεται πορνεία. Γιά νά διαλυθή τού πλήθος, πρέπει νά πης ψεύματα πός της χάρισε τή ζωή. Κατόπιν όμως νά τήν πάρει, νά τή βάλει χρονιά δίχην μέσα σέ μία βάρκα και, αφού άνοιχτείε στη θάλασσα, νά τήν πνίξει...

Ο άεστευαμένος χαϊρέθηκε τόν άγά με μία βαριά πρόκληση κι' έτρεξε έξω.

Κατόπιν καθάλλησε τού άλογό του κι' έτρεξε καλύτεροντας πρός τόν τόπο της έτελέσει.

Τό άπειρο πλήθος που βρισκόταν συγκεντρωμένο εκεί, μόλις τόν είδε νά φθάνη, τόν περιτοίχησε με άγωνα, άναυτοκονώντας νά μάθη πού ήταν ή άπόφασή τού άγά.

Ο στρατιώτης σκούπισε τότε τόν ιδρώτα του και, γυρίζοντας πρός τόν κόσμο, φώναξε δυνατά :

— Ο Μουχτάρ άγας χάρισε τή ζωή στην καταδικασμένη.

Άμέσως μία κραυγή άνακουρίσεως βγήκε απ' όλον τά στόματα. Άνδρες και γυναίκες άλάλαξαν μ' ένθουσιασμό κι' έπειτα σιγά-σιγά άρχισαν νά διαλύονται.

Τότε ο στρατιώτης πλησίασε τόν άπολασματούργου και τού είπε εμπιστευτικά τήν πραγματική απάντη τού άγά.

Εκείνος στην άρχή τόν άκουσε σαστισμένος, γιατί κι' αυτός είχε συμπιθήσει τή δυστυχισμένη χριστιανή. Μή μπορώντας όμως νά κάνει κι' άλλους, φώναξε τόν έναν απ' τούς δημίους και τού είπε νά πάρη τή Ζοή και νά τήν επιβάσει σέ μία βάρκα γιά νά τήν πνίξει.

Τό πλήθος έντομεταξύ είχε διαλυθεί.

Έπάνω στην άρχονη ζορεύοντά τόν σώμα τού Βασίλη, ο όποιος ζούσε άζώμα, ένδ από κάτω στεκόταν ή Ζοή, κι' τολμώντας νά σηκώσει τόν μάρτι της γιά νά τόν κινήσει.

Η φροχή νέα, μαθαίνοντας τή φρενική είδηση, ότι ο άγας της είχε χάρισε τή ζωή, δυσκολετήρισε νά τού πιστέψη. Ωστόσο, άμα είδε πός τού πλήθος είχε διαλυθεί καλά, βεβαίωθηκε πός ήταν αλήθεια.

Έξασφα όμως είδε τού δήμο νά τήν πλησιάζη, συνοδευόμενος από δύο στρατιώτες.

Η Ζοή, σάν νά προσκοθανόταν τήν τραγική αλήθεια, πάγωσε άμέσως από τόν τρόμο της.

Ο δήμος, ένας γιγαντοσώμος μαυρός, τήν έληψε στά χέρια του και τή ανέβασε σ' ένα μουλάρι. Έπειτα, πιδνοντάς τού άπ' τού χαλιναύο, διεψήθησε πρός τήν παραλία.

Έκει μία βάρκα περιμένε.

Ο δήμος κατέβασε τή δυστυχισμένη νέα απ' τού άποζύγιό της και τήν πέταξε μέσα.

Τότε ή Ζοή τόν ρώτησε με φρονή σβουμένη :

— Ηού με πιά, αφού ο άγας μου χάρισε τή ζωή ;

Άμέσως ο δήμος έξότισσε σ' ένα δυνατό κι' άγριο γέλιο και της απάντησε :

— Κανένα; δεν σου χάρισε τή ζωή, όμως νά μου... Μονάχα πού δεν θά σέ χρεώσω, σάν τόν αγαπημένο σου, αλλά θά σέ πνίξω. Έτσι θά πεθάνης γρήγορα και χωρίς νά βασανισθής...

Άκούοντας τήν απάντηρή αυτή, ή Ζοή έξοτισσε σ' άκούρητους λυγμούς.

Η άτελεισία της ήταν τώρα άκόμα μεγαλύτερη, γιατί δεν έβλεπε γύρω της κανένα νά τή λυπηθή και νά τήν συμπόνηση.

Ο σκληρός δήμος, χωρίς νά δώσει καμιά προσοχή στό σταραχμό της, πήδησε κι' αυτός μέσα στη βάρκα, πήρε τού κομπά κι' άρχισε ν' άνοίγεται.

Σάν έφτασε σέ κάποια άπόσταση απ' τήν παραλία, στάθηκε. Πήρε τότε στά χέρια του ένα μαζού κοντάρι, τήν άρχη τού όποιον έδρασε σιχατά με σπονιά στη μέση της Ζοής και, πριν αυτή αντίληφθή τί πρόκειται νά γίνει, τήν έσπρωξε έξω απ' τή βάρκα και τή βύθισε μέσα στό θάλασσα.

Τήν έκράτησε έτσι άρκετά λεπτά, ως ότου πνίγηκε.

Έπειτα τήν ξανάβγαλε έξω, άνοιξε καλά, τήν έβραζε μέσα στη βάρκα του και ξαναγύρισε στην παραλία.

Μά ο λαός, ο όποιος είχε μάθει έντομεταξύ άγνωστο πός, τήν αλήθεια, βρισκόταν συγκεντρωμένος εκεί, έξαλλος κι' άεληρητός.

Έτσι, μόλις ο δήμος βγήκε έξω, πρώτες ή γυναίκες και κατόπιν οι άνδρες ώρμησαν ένάντιον του και κυφολεταίους τόν κατεστάρωξαν ή πρώτες με τά νύχια τους κι' οι δεύτεροι με τά μαχαιρία τους.

Τήν ίδια δε τύχη θά είχε άσφαλώς κι' ο Μουχτάρ άγας, άν δεν πρόφτανε νά καταφύγη στό πλάτι τού Σουλτάνου. Γι' αυτό, όταν ο λαός πηγε με άγριες διαθέσεις στό σπίτι του και δεν τόν βρήκε εκεί, περιτοίχησε νά καταπονήσει νεκρούς ύπηρεσίες του και ξαναγύρισε στην παραλία, όπου βρισκόταν τού ατόμη της Ζοής.

Έκει, έφρασε ένα κήρυκτο, τίλλαν τού πτόμα, αφού πρώτα τού έφρασαν με μύθα, σέ σεντόνια και κατόπιν όλο τού πλήθος τού σινώδενσε ως τού νεκροταφείο, όπου και τού έθαψαν σύμφωνα με τά έθμα της μοαμεθανικής θρησκείας.

Ο φροχός Βασίλης Άγροβλαστής έληξε χρεωμασμένος απ' τήν άρχονη τόν δύο μέρες ολόκληρος.

Καί' όλο αυτό τού διάστημα ύπέφερε τρομερά μαρτύρια. Λιγούσε τρομερά, μα κανείς δεν τού έδινε ούτ' ένα ποτήρι νερό.

Έτέλος, κατά τήν τρίτη νύχτα, κάποιος άγνωστος τόν λυπηθήκε και, κερτώντας από κεί, τόν έτηροβόλησε στό κεφάλι και έθωσε τέλος στό μαρτυριό του. Κανείς όμως δεν πρόλαβε νά μάθη πούος ήταν ο άγνωστος αυτός.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο σοφός σσπαίνει, όταν μιλούσε τρελλοί, έξοτίζεται όταν οι άλλοι πιστεύουν τωικά και ένεργεί όταν οι άσημοί σχεδιάζουν.

(Γερμανική παροιμία)

Ο καρός φεύγει άργά, όταν περνάει με λύπες.

(Σαξέτηρο)

Η δικαιοσύνη, όπως και κάθε άλλη άρετή, είναι σοφία.

(Σωκράτης)

Η αγάπη, μόνο με τήν αγάπη πληρώνεται.

(Γαλλική παροιμία)

Όπου οι γέροι είναι άδιάτρητοι, πρέπει και οι νέοι νά είναι άναδέπτατοι.

(Πλάτων)

Ο έρως έξευγενίζει τόν άνθρωπο. Οι έρωτες τόν έξευτελιζουν.

(Σεβεριν)

Ο έρως δεν είναι λέξη άτιμη, αλλά μία λέξη που τήν άτιμασαν.

(Λαβεντιν)

Όσο περισσότερο αγαπάς, τόσο πιο πολύ αγαπάω.

(Μαίτεριγκ)

Ο άνδρας, έπάνω στόν όποιο στηρίζονται ολόκληροι λαοί, είναι άναγκασμένος συχνά νά στηρίζεται έπάνω σέ μία γυναίκα.

(Ούγκώ)

